

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף ו

המעביר חפץ מרה"י לרה"ר דרך מקום פטור: המוציא חפץ מחנות (= רה"י) לפלטיא (= רחבה של עיר, והיא רה"ר) דרך סטיו (= ספסלים שיושבים עליהם הסוחרים, והוא כרמלית) חייב, הואיל ולא עמד בסטיו לנוח ונמצא שעקר מרה"י לרה"ר. וכן עזאי פוטר.

הגמרא מבארת שלבן עזאי פטור הואיל ולשיטתו "מהלך כעומד דמי", והליכתו דרך הסטיו נחשבת כאילו הוא עמד שם ונמצא שעקר מהסטיו שהוא כרמלית לרה"ר.

הגמרא מבררת את טעמם של חכמים שמחייבים: שאף שלשיטתם "מהלך לאו כעומד דמי" וא"כ לא עמד בסטיו, בכל אופן היכן מצאנו שהמוציא דרך מקום פטור חייב?

למסקנת הגמרא הדבר דומה למוציא מרה"י לרה"ר דרך "צידי רשות הרבים" שחייב: כגון חצר שנפרץ הכותל שלה, למקום בו עמדה המחיצה שנפלה יש דין של "צידי רשות הרבים", והמוציא מרה"י לרה"ר דרך שם חייב. ואף שהמוציא חפץ מרה"י ומניחו שם (בצידי רה"ר) פטור כיון שלצידי רה"ר יש דין של כרמלית, בכל זאת המוציא מרה"י לרה"ר דרך שם חייב, הרי לנו ראייה שהמוציא מרה"י לרה"ר דרך מקום פטור - חייב.

ארבע רשויות לשבת: (1) רשות היחיד. (2) רשות הרבים. (3) כרמלית. (4) מקום פטור.

רשות היחיד: חריץ (= חפירה בקרקע) שהוא עמוק עשרה טפחים ורחב ד' על ד' טפחים, וכן כותל שהוא גבוה עשרה טפחים ורחב ד' על ד' טפחים.

רשות הרבים: סרטיא (= דרך סלולה העוברת מעיר לעיר) ופלטיא גדולה (= רחבה גדולה של העיר ששם מתקבצים אנשים לסחורה), וכן מבואות של העיר הרחבים 16 אמה ומפולשים משני צידיהם לפלטיא.

כרמלית: ים, בקעה (= שדות שאינם מוקפים במחיצה), איסטוונית (= מקום שלפני החנויות שיושבים שם הסוחרים).

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

מקום פטור: האיסקופה שלפני הבית (= מפתן הכניסה לבית שגובה ג' טפחים מהקרקע ואין בו ד' טפחים על ד' טפחים, ולכן לא נחשב כרשות בפני עצמו).

דיני חצרות ומבואות: חצר שפתוחים לה הרבה בתים והחצר עצמה פתוחה לרה"ר, והאנשים הגרים בבתיים יוצאים דרך החצר לרה"ר, אם עירבו כל הבתים שבחצר ביחד בפת (= 'עירוב חצרות') מותר להם להכניס ולהוציא מהבתים לחצר. כיון שע"י שהשתתפו כולם בפת הם נחשבים כאילו כולם גרים באותו בית והחצר משמשת את אותו הבית, ונמצא שיש כאן רשות אחת. ואם לא ערבו - אסורים להכניס ולהוציא מהבתים לחצר.

וכן מבואות שאינם מפולשים משני צידיהם לרה"ר אלא צד אחד סתום, והאנשים יוצאים מהחצרות למבוי ומהמבוי לרה"ר, אם עירבו כל החצרות שבמבוי ביחד בפת (= 'שיתוף מבואות') מותר להם להכניס ולהוציא מהחצר למבוי (כנ"ל).

👉 החצרות הנ"ל והמבואות שאינם מפולשים הם נחשבים כרשות היחיד מן התורה, וחכמים אסרו להוציא מהבתים לחצרות ומהחצרות למבוי ללא עירוב.

לדעת רבי יהודה כל מקום שיש בו שתי מחיצות הוא רה"י מן התורה. ולכן מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"י יכול לטלטל מבית לבית דרך רה"ר שבאמצע, כיון שמחיצות הבתים הופכות את רה"ר שבאמצע לרה"י. אך כדי שלא יבוא להתיר טלטול ברה"ר גמורה הצריכוהו חכמים לעשות היכר ע"י שיעשה לחי או קורה בשני הקצוות של אחד מהבתים.

אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין: בור מים שהוא עמוק י' טפחים ורחב ד' טפחים יש לו דין של רה"י, והממלא ממנו לרה"ר חייב. חכמים הקילו לעולי רגלים לשאוב מים מהבור ע"י שיעשה סביב הבור ארבעה פסים (= כל פס עשוי משני לוחות המחוברים יחד ורוחב כל אחד אמה) והמרחק בין פס לפס הוא עשר אמות, ובכך השטח שבין הפסים הופך להיות רה"י ומותר למלאת מים מהבור (ראה ציור בדף הבא).

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

לדעת רבי יהודה אם רבים עוברים בין הפסים הנ"ל דין המחיצה מתבטל והשטח שבין הפסים נחשב כרה"ר, ולדעת חכמים אין הילוך הרבים מבטל את דין המחיצה.

אם עשה את כל 39 מלאכות שבת בהעלם אחד (= שלא נודע לו בין מלאכה למלאכה שחטא) חייב להביא חטאת על כל מלאכה ומלאכה (= 39 חטאות).

